

РЕШЕНИЕ

№ 16481

гр. София, 29.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в публично заседание на 20.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **2148** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 172 ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

С определение № 8782 от 05.03.2026г. съдът е разделил производството по делото, като е постановил по настоящото дело да продължи разглеждането на жалбата на Д. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], двх. Б, ап.10, тел.: , ел.адрес: [електронна поща] срещу приложената на 07.01.2026г. принудителна административна мярка – принудително преместване на ППС рег. [рег.номер на МПС] .

Иска се отмяна на оспореният акт, тъй като:

Към датата на която е разпоредено принудителното преместване на лекия автомобил на жалбоподателя, на посоченият адрес на функциониране център за социална рехабилитация и интеграция, респ. действието на знака, като изрично обвързано с функционирането на конкретния обект не поражда законови последици. Фактът, че центъра не функционира се установява от официално публикувания списък на действащите центрове на интернет страницата на СО.

Принудителното преместване по ЗДвП има за цел преустановяване реално и съществуващо нарушение, което създава пречка или опасност за движението или за защитени обществени отношения, но в конкретният казус не е налице защитима обществена необходимост. Респ. ПАМ е приложена формално, без реална нужда и извън целите на закона.

Освен това мярката е приложена непропорционално, в нарушение на чл.6 АПК, тъй като не е съществувала необходимост от незабавно освобождаване на мястото, не е извършена проверка за актуалното предназначение на зоната, не е съобразена липсата на защитим обществен интерес, респ. АО е следвало да избере по-лека мярка.

Мярката е приложена формално и бленкутно без да се отчетет релевантните факти с което санарушени принципите на служебно начало, обоснованост и изясняване обективната истина.

Ответната страна - А. Г., инспектор „контрол и паркиране“, сектор „Контрол пракиране“ при ЦГМ ЕАД изразява становище за неоснователност на жалбата, тъй като:

Мярката е разпоредена от компетентен оган, при спазване на материалния закон и несъмнена установеност на факта, че процесното МПС рег. [рег.номер на МПС] е било паркирано след неподвижен знак Д21 „нвалид“ 2бр места, съчетан с табела предупреждаваща за принудително преместване и в този смисъл съгласно чл.6 ал.1 ЗДВП всички участници в движението са длъжни да съобразяват поведението си с наличните пътни знаци и маркировка. Жалбоподателят не е поставил на таблото си карта за преференциално паркиране съгласно чл.99а от ЗДВП.

Успоредно с това действащото законодателство не предоставя право на участниците в движението да подлагат на съмнение равномерността или целесъобразността на монтираните пътни знаци, като служителите на ЦГМ ЕАД не разполагат с равно напреценка за всеки отделен случай дали знаковото стопанство отговаря на действителното правно положение или не. В случая, като паркира без карта за преференциално паркиране на място предназначено за лица дс увеждания, автомобилът нарушава права на лица в неравностойно положение и следва да бъде принудително преместен по реда на чл. 171 т.5 б. “Б“ ЗДВП.

Успоредно с това – конкретното място се намира на @@7@ [населено място], която попада в режим на платено паркиране Синя Зона, като паркирането на място залица с увекдания е опит за заобикаляне на платеното паркиране в останалата част на улицата. Т.е. ако се приемат твърденията на жалбоподателя, че поставеният знак не поражда правно действие то следва, че автомобилът е паркиран в зона за почасово платено паркиране, което също не е сторено.

При администриране на жалбата съдът съобрази:

По силата на чл. 171, т. 5, б. "б" от ЗДВП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителна административна мярка „преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач“, когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението; в този случай лицата по чл. 168 уведомяват районното управление на Министерството на вътрешните работи, от територията на което е преместен автомобилът, за новото местоположение на превозното средство; разходите, направени във връзка с преместването на превозното средство, са за сметка на собственика на превозното средство, което може да бъде задържано до заплащане на тези разходи, а таксата за отговорното пазене на преместения автомобил се

начислява от момента на уведомяването на районното управление на Министерството на вътрешните работи.

Безспорно е също така, че оспореният индивидуален административен акт по чл. 171, т. 5, б. "б" от ЗДвП представлява принудителна административна мярка, приложена с разпореждане в устна форма. Предвид формата на акта в него не може да бъде посочено пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва. Това обаче не води до извод за неприложимост на разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от АПК. Съгласно посочената разпоредба, когато в административния акт или в съобщението за неговото издаване не е указано пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба, съответният срок за обжалване по този дял се удължава на два месеца. Видно от чл. 61, ал. 1 от АПК всеки административен акт, без разлика във формата в която е издаден, следва да бъде съобщен (доведен до знанието) на заинтересованите лица. В ЗДвП не е предвидено изключение от посоченото изискване, независимо, че самото преместване на паркираното моторно превозно средство може да стане без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач. В случая ПАМ е доведена до знанието на жалбоподателя още на датата, на която е приложена. Но по делото не са налице данни на същия да е съобщено пред кой орган и в какъв срок тя може да се обжалва, а доказателствената тежест да установи това е на административния орган. Поради това по арг. от чл. 140, ал. 1 от АПК срокът за оспорването ѝ се смята за удължен на два месеца.

Поради това, съдът приема, че процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, в срока по чл. 149 ал. 1 от АПК и в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения, срещу подлежащ на обжалване акт, в съответствие с изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществуването на спора, с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка съдът съобрази:

От съдържанието на разпоредбата следва, че ПАМ като процесната по чл. 175 т. 5 от ЗДвП могат да бъдат осъществявани както въз основа на нареждане, така и чрез фактически действия по преместване на ППС.

По силата на чл. 168 от ЗДвП определените от министъра на вътрешните работи длъжностни лица от службите за контрол и/или длъжностни лица, определени от собствениците или администрацията, управляваща пътя, могат да преместват или да нареждат да бъде преместено паркирано пътно превозно средство на отговорно пазене на предварително публично оповестено място без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач.

Съгласно чл. 167 ал. 2 т. 1 и т. 2 от ЗДвП службите за контрол, определени от кметовете на общините:

1. контролират в населените места изправността и състоянието на пътната настилка, пътните съоръжения, пътната маркировка, средствата за организация и регулиране, както и спазването на правилата за паркиране и престой от водачите на пътни превозни средства, на правилата за движение от пешеходците, на правилата за движение от водачите на индивидуални електрически превозни средства и велосипеди и на правилното използване на алармените инсталации, монтирани в пътни превозни средства за тяхната охрана;
2. използват техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство, за което не е заплатена дължимата цена за паркиране по чл. 99, ал. 3, до заплащане на цената и на

разходите по прилагане на техническото средство и могат да преместват или да нареждат да бъде преместено паркирано в нарушение пътно превозно средство на отговорно пазене на предварително публично оповестено място без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач;

В тази връзка следва да се приеме, че качеството орган можещ да прилага ПАМ, като процесната, притежават както съответните служители на ЦГМ на съответната длъжност, с оглед наличието на изрично делегирани им компетенции от страна на кмета на СО съобразно т.2 от Заповед № СОА21-РД95-506/12.09.2022г. и поименно утвърденият списък към тази заповед със Заповед № РД-09-67 от 06.07.2023г. в която под т.6 е и А. Г., „инспектор контрол паркиране“ разпоредил конкретната мярка. Доказателство, че същият заема посочената длъжност е трудов договор № РД-12-1П-90 от 15.10.2018г.

По делото е представен и протокол на екипите за принудително преместване, където под т.12 е посочен час на действие 11,50ч. по отношение на автомобил рег. [рег.номер на МПС] , и място на действието - ул. В. Д..

Видно от приложеният по делото снимков материал посоченото МПС е паркирало върху място отредено за хора с увреждания, след поставен знак, указание – 2места „за посетители на Център за социална рехабилитаци и интеграция“ и указателна табела, че нарушителите се отстранват принудително.

Съгласно чл.44 НОТДСО Паркирането на пътни превозни средства (ППС) на територията на Столична община се извършва само на разрешените, определени и обозначени за това места.

Няма спор по делото, че мястото не е било разрешено, определено и обозначено за това, доколкото жалбоподателят не твърди, че е лице в наредностойно положение, нито, че е разполагал с карта даваща право на подобно преференциално паркиране.

Съгласно чл.85 НОДТСО На територията на Столична община, в паркингите общинска собственост - открити, покрити, подземни, многоетажни и от смесен вид се осигуряват определен брой места за преференциално паркиране на ППС, превозващи хора с трайни увреждания. По аналогичен начин такива се осигуряват в зоните за платено почасово паркиране/арг. чл.86 от наредбата/, Съгласно чл.88 НОДТСО местата за паркиране по чл. 85 и чл. 86 са с възможно най-добър достъп от входовете и подходите към тях и се обозначават с пътен знак Д21 и с пътна маркировка с изобразен международния символ за достъпност.

С оглед съдържанието на конкретният знак и предвид нормативната уредба не остава място за съмнение, че същият е поставен с оглед обслужване и достъп до посоченият център за социална рехабилитация и интеграция.

По силата на чл.93 НОДТСО оперативната дейност по издаването, монтажа на знаковото стопанство и контрола по използването им се осъществяват от общинското дружество "ЦЕНТЪР ЗА ГРАДСКА МОБИЛНОСТ" ЕАД.

Съобразно чл.3 ал.2 ЗДвП За организиране на движението по пътищата се използват светлинни сигнали, пътни знаци и пътна маркировка върху платното за движение и крайпътните съоръжения, които се поставят само след възлагане от собственика или администрацията, управляваща пътя, при условия и по ред, определени с наредбата по ал. 3.

Съдебната практика трайно и неотклонно квалифицира пътният знак като властническо волеизявление пораждащо последици – задължение за съобразяване с указаното. В този смисъл и при преценка на основателността на жалбата съдът следва да установи дали процесният знак представлява законосъобразен административен акт и при отрицателен отговор каква е формата на неговата порочност така, че да се прецени поражда ли същият правни последици и дължи ли му се подчинение.

Ноторно е, че на унищожения акт се дължи подчинение до момента на отмяната му, докато на нищожния акт не се дължи подчинение и той не подлежи на изпълнение.

Успоредно с това обаче и в проведеното съдебно заседание и в своята писмена защита ответника твърди, че МПС е било паркирано в нарушение правилата за платено почасово паркиране в режим „синя зона“.

Като следствие:

На първо място следва да се посочи, че фактическите съображения за издаване на акта не могат да бъдат излагани за първи път в съдебното производство, тъй като по този начин ограничават правото на защита на засегнатото лице и влияят пряко върху законосъобразността на акта, поради несъответствието му с изискването за съдържание. Същите следва да са ясно установими от данните по преписката.

На второ място обаче – и извън контекста на посочената забрана, то от становището на ответника отново не може да се установи кое от всички обстоятелства е налице или е прието че и двете основания са налице.

В тази връзка макар да е постановена в съответствие с изискване за форма доколкото закона не установява специална форма на нареждането, което компетентния инспектор дава на служителите от ЦГМ/а по аргумент на противното от чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, не е задължителна писмената форма за мярката по чл. 171, т. 5, б. "б" от ЗДвП/, то същата е в несъответствие с изискването за съдържание.

В хипотеза на приложен ПАМ с фактически действия по нареждане на инспектор от СИ на СО, то поне данните по преписката следва да позволят установяване на фактическото положение възприето от органа послужило като основание за разпореждане прилагането на процесната мярка.

Така приложената мярка не позволява да се установи и кое правно основание е приложено. Нормата на чл.171 т.5 ЗДвП съдържа четири отделни отделни хипотези в които е обосновано принудителното преместване на МПС, т.е. разкрива четири отделни и самостоятелни основания за прилагане на мярката. Като от своя страна букви „б“ и „в“ на точка пет разкриват по две самостоятелни подхипотези - основания за прилагане на мярката.

Върховния административен съд е имал възможност да постанови, че установените от законодателя предпоставки, при наличието на които е допустимо принудителното преместване, сочат на една изключителна ограниченост на ситуацияите, при които е допустима тази пряко въздействаща върху правото на неприкосновеност на личната собственост мярка /виж Решение № 14441 от 5.11.2013 г. на ВАС по адм. д. № 4927/2013 г./ . В тази връзка прилагането на мярката

следва да бъде несъмнено установено от фактическа страна и съответно на приложеното правно основание.

По силата на изрична законова разпоредба на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, за процесната ПАМ не е валидно общото изискване за писмена форма на индивидуалния административен акт. Мярката е валидна и при устното ѝ постановяване. Тъй като мярката е в устна форма, нейните мотиви следва да бъдат изведени от фактите, предхождащи и/или съпътстващи прилагането ѝ. Законодателят не е ограничил доказателствените средства за установяване на релевантните факти с оглед на разпоредбата на 39, ал. 1 и ал. 2 от АПК. Поради това съставеният от органа към момента на прилагане на мярката протокол, в който са отразени релевантни за прилагането ѝ факти, както и съставеният снимков материал, разписка и докладна записка по принцип могат да бъдат доказателства за фактическите основания на органа.

На базата на всички ангажирани и представени доказателства обаче, съдът не може със сигурност, нито еднозначно на базата на отделни предположения да приеме, че мярката е приложена защото автомобила е паркиран върху място обозначено за хора с ограничено придвижване или защото е спрял в зона в режим на посачово платено паркиране, която зона се прилага при незачитане действието на маркировката и знаците за паркиране само на хора с двигателна потребност.

От приложението по делото снимков материал, протокол и докладна записка може единствено да се идентифицира автомобила на жалбоподателя, както и моментното му състояние преди принудителното преместване.

Видно от твърденията на ответника в производството основанията за прилагане на ПАМ се излагат алтернативно, а не кумулативно.

Съдът не може и не следва да осъществява фактически установявания за първи път в съдебното производство, нито да осъществява анализ спрямо неизложени /в случая – необективирани от административния орган/ обстоятелства и на тази база да даде сам правна квалификация на мярката в съответствие на отделните подточки на чл.171 т.5 от ЗДвП.

Липсата на ясни фактически основания за прилагане на мярката в хипотеза в която е посочена обща законова разпоредба обхващаща няколко отделни алтернативни основания за прилагането и, без яснота кое от тях е установил административния орган, без яснота как го е установил и към кое правно основание всъщност го е съотнесъл, без яснота и кое правно основание е приложено с процесната ПАМ, преклудира възможността за преценка на съответствието на акта с изискванията по чл.146 т.1, т.4 и т.5 от АПК и разкриват наличие на предпоставки за отмяна на акта поради нарушение на чл.146 т.3 от АПК.

С оглед изложеното и на основание чл.172 ал.2 предл.второ от АПК, Административен съд София-град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ принудителна административна мярка „Принудително преместване на

паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик“, приложена на 07.01.2026г. от длъжностно лице А. Г., „инспектор контрол паркиране“ при Център за градска мобилност по отношение на лек автомобил „X.“, рег. [рег.номер на МПС] .

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

Съдия: